

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/13/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813212724
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813212724.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská č. 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004 proti žalovaným: 1/ E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, XXX XX J. H., t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou U. J., súdnou tajomníčkou Okresného súdu U., 2/ A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX R. F. Q., 3/ L. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX J. H., t.č. T. XXX, okr. E. o zaplatenie 5.975,69 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7C/121/2014-60 zo dňa 12.09.2014, jednohlasne taktó

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom konanie čiastočne nad sumu 5.393,10 Eur spolu s 7,99 p.a. úrokom zo sumy 5.328,43 Eur od 05.11.2011 do zaplatenia a 5 % p.a. úrokom z omeškania zo sumy 5.328,43 Eur od 05.11.2011 do zaplatenia zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovaným v 1.-3. rade náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1 a 2, § 48 a § 457 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 a 2, § 3a ods. 1, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 96 Občianskeho súdneho poriadku.

Vychádzal zo zistenia, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť sumu 5.975,69 Eur, 7,79 % ročný úrok zo sumy 5.328,43 Eur od 05.11.2013 do zaplatenia a 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 5.328,43 Eur od 05.11.2013 do zaplatenia a trovy konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

Keďže žalobca zoberal žalobu čiastočne do sumy 582,55 Eur, ktorú započítal na úroky z úveru a úroky z omeškania späť, súd konanie v tejto časti zastavil podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku. Žiadal uhradiť sumu 5.393,10 eur, 7,99 percentný úrok zo sumy 5.328,43 eur od 5.11.2011 a 5 percentný úrok z omeškania zo sumy 5.328,43 eur od 5.11.2011 do zaplataenia.

Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca a žalovaní v 1.-2.rade ako dlžníci a žalovaný v 3.rade uzavreli dňa 15.04.2005 zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. V zmysle zmluvy žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkom mimoriadny medziúver na základe uzatvorenej zmluvy

o stavebnom sporení. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru vo výške 220.000 Sk/7.302,66 Eur, ktorý sa po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok mal zmeniť na stavebný úver vo výške 132.000 Sk/4.381,60 eur.

Žalobca si svoj záväzok riadne splnil a poskytol žalovaným dohodnutý mimoriadny medziúver, čo vyplýva aj z predloženého výpisu z účtu medziúveru, podľa ktorého bol žalovaným poskytnutý medziúver spolu vo výške 7.186,48 eur, ako to vyplýva z výpisu z účtu. Žalovaní však svoj záväzok riadne a včas neplnili, a s jeho plnením sa dostali do omeškania. Keďže nastali podmienky predpokladané v zmluve tým, že dlžník podstatne porušil zmluvu, žalobca listom zo dňa 28.07.2010 od zmluvy odstúpil a zároveň žiadal o okamžité vrátenie celého zostatku úveru.

Súd prvého stupňa predmetnú zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o zmluvu, ktorú uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy s dodatkom, ako aj Všeobecných podmienok bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu.

Podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc, § 48 ods. 2) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezodôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré na rozdiel od ustanovení Občianskeho zákonníka zaväzujú spotrebiteľa nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka, evidentne zhoršujú jeho postavenie. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa vrátane platenia úrokov napriek ich zrušeniu popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmlúv dohodnutých medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku.

Aj napriek tomu, že úverová zmluva je absolútny obchod a je nutné na ňu aplikovať Obchodný zákonník, prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

Na predmetnú spotrebiteľskú vec v časti vadnosti právneho úkonu (odstúpenie od zmluvy) dopadá teda právna úprava občianskeho práva.

Ustanovenie čl. VII zmluvných podmienok, podľa ktorého má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy je upravené pre žalovaných nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1,5 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Odstúpenie od úverovej zmluvy má účinky ex tunc, teda spätne ku dňu uzavretia zmluvy, úverová zmluva by sa tak od začiatku zrušila, pričom v súlade s ust. § 457 Občianskeho zákonníka ak by bola zmluva zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca žalovaným poukázal úver vo výške 7.186,48 Eur a keďže žalovaní uhradili žalobcovi sumu 7.432,65 Eur, uhradili žalobcovi sumu, ktorá im bola poskytnutá ako úver a teda žalobcovi už nedlžia žiadnu sumu. Dokonca žalobcovi uhradili o niečo viac. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd žalobu zamietol, ako nedôvodnú.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Súd žalobu čiastočne zastavil do sumy vo výške 582,59 Eur z dôvodu uhradenia tejto sumy žalovanými po podaní žaloby, teda z dôvodu procesného zavinenia na strane žalovaných a v prevyšujúcej časti súd žalobu

zamietol, teda bola zamietnutá z dôvodu procesného zavinenia na strane žalobcu. Vo vyššej miere mali preto úspech žalovaní, ako žalobca a preto im patrí náhrada trov konania. Keďže však žiadne trovy konania si nežiadali priznať a zo spisu im ani žiadne trovy nevyplynuli, súd rozhodol tak, že im žiadne trovy konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a proti súvisiacemu výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

Rozsudok napadol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd pri hodnotení zmluvy vylúčil pôsobnosť ustanovení Tretej časti, II. Hlavy, Dielu V Obchodného zákonníka upravujúcich zmluvu o úvere ako aj ostatných ustanovení Obchodného zákonníka. V zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka úprava zmluvy o úvere ako zmluvného typu sa bez ohľadu na povahu účastníkov bude spravovať príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, pretože ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah, a to i v prípade, ak je subjektom právneho vzťahu spotrebiteľ.

Zmluvu o úvere uzatvoril podľa § 497 Obchodného zákonníka tak, ako mu to prikazoval § 261 Obchodného zákonníka platný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Neobchádzal svojím konaním zákon. Postupoval podľa zákonných ustanovení Obchodného zákonníka prikazujúcich uplatňovať tieto ustanovenia v prípade tzv. absolútného obchodu, nakoľko medzi Občianskym zákonníkom a Obchodným zákonníkom ide o vzťah *lex generalis* a *lex specialis*. Ako banka nemal na výber typ zmluvy resp. možnosť voľby práva, podľa ktorého uzavrie zmluvu o úvere. Súd na základe § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka vylúčil ustanovenia Obchodného zákonníka, čo je v rozpore s § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka ale aj v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý umožňuje súdu posudzovať len zmluvné podmienky, ale nie podmienky dané *ex lege*. Žalobca má za to, že odstúpenie od zmluvy mal súd posúdiť podľa úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Zmluvné dojednania o odstúpení od zmluvy neodporujú ustanoveniam Obchodného zákonníka. Z pohľadu Obchodného zákonníka nejde o žiadne rozšírenie záväzkov spotrebiteľa vrátane platenia úrokov, nakoľko táto povinnosť vyplýva z ust. § 497 a § 506 Obchodného zákonníka. Súd nezohľadnil obchodnoprávny charakter zmluvy o úvere, ani skutočnosť, že plnenia žalovaných sa týkali hlavného predmetu plnenia - zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky. Súd aplikoval ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015, na čo nemal právomoc. V postupe súdu vidí rozpor s dobrými mravmi, pretože na úverové vzťahy, kde dlžníci plnia svoje záväzky riadne a včas sa podľa súdu má aplikovať Obchodný zákonník z titulu absolútnej povahy záväzku, ale na dlžníkov porušujúcich dohodnuté záväzky, v dôsledku ktorých bol veriteľ nútený odstúpiť od zmluvy, sa má aplikovať Občiansky zákonník, ktorý je pre dlžníka v omeškaní výhodnejší.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

Pod nesprávnym právnym posúdením je treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav

- neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo

- aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo
- aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo
- právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Odvolačný súd uvedenú námietku žalobcu podrobne preskúmal a dospel k záveru, že nebolo zistené pochybenie súdu prvého stupňa vytýkaným spôsobom.

Podľa názoru odvolacieho súdu predmetný spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a spotrebiteľmi jeho úverovej služby, ide o spotrebiteľskú zmluvu a sporný vzťah treba posúdiť vo svetle cieľov Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Nejedná sa pritom o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (výnimka podľa ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z.). V čase vzniku zmluvy (12.04.2005) platila nasledujúca definícia spotrebiteľskej zmluvy (§ 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa):

Spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu 12.04.2005 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a že žalovaní nepoužili predmet plnenia na podnikanie, rovnako, že žalobca je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti.

Odvolaateľ v odvolaní vytýka prvostupňovému súdu, že na právny vzťah medzi účastníkmi konania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a neaplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o úvere. K tomu odvolací súd uvádza:

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka § 53 spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na zmluvné typy upravené v Obchodnom zákonníku.

Prvostupňový súd uvedené ustanovenie aplikoval v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom.

Odvolací súd nijako nepopiera argumenty žalobcu, že úver je absolútnym obchodom; predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

V prípade dualistickej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať občianskoprávnu úpravu a nie úpravu obchodnoprávnu.

Presadzovanie obchodného práva na inštitúty upravené v kódexe o občianskych právach len s poukazom na argumentáciu o úveroch ako absolútnych obchodoch je argumentačne zjednodušené.

Podľa § 48 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zmluva zaniká, keď v súlade s týmto zákonom prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane; po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo zmeniť bez súhlasu druhej strany.

Žalobca uplatnený nárok odôvodnil okrem iného tým, že odstúpil od zmluvy po tom, čo žalovaní porušili zmluvné podmienky. V podaní zo dňa 5.9.2014 s poukazom na čl. VII. bod 8 zmluvy o úvere považuje toto odstúpenie od zmluvy účinné.

Potom ale nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od uzatvorenej zmluvy s tým, že tento inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku odlišne. Obchodný zákonník v ust. § 349 ods. 1 zánik zmluvy viaže na okamih, keď prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Zánik zmluvy teda nastáva v dobe účinnosti úkonu, ktorým oprávnená osoba odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom upravené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktoré už vyššie odvolací súd poukázal.

Posudzovaním zmluvnej podmienky je pritom aj posudzovanie právneho rámca zmluvy, to znamená, či ide o aplikáciu obchodného práva alebo občianskeho práva a v tomto smere ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže

zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Toto zákonné ustanovenie zaručuje prednostnú aplikáciu tých právnych predpisov na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, práve za účelom princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľov v právnom vzťahu s dodávateľom.

Podľa čl. VII. zmluvy bod 1 „veriteľ má právo od zmluvy odstúpiť a požadovať okamžité splatenie mimoriadneho medziúveru a stavebného úveru vrátane príslušenstva, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v čl. XIX. Všeobecných podmienok.“

Podľa čl. VII. zmluvy bod 6 „odstúpením od tejto zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky.“

Podľa čl. VII. zmluvy bod 10 „v prípade odstúpenia od tejto zmluvy sa splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8. čl. VII. tejto zmluvy.

Ustanovenie čl. VII zmluvných podmienok vychádzajúce z úpravy odstúpenia od zmluvy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, podľa ktorej má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, je upravené pre žalovaných nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Zmluvná klauzula o odstúpení nie je ničím iným, ako poistením zachovania všetkých práv veriteľa vrátane úrokov a poplatkov len s ďalším zvýhodnením, a to o úroky aj za úverové obdobie, ktoré ešte nenastalo.

Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy len vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali. V danom prípade teda povinnosť žalovaných vrátiť poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že ak zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy (aj keď išlo o zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere), pre žalovaných ako spotrebiteľov je priaznivejšia právna úprava odstúpenia od zmluvy upravená v Občianskom zákonníku, nie v Obchodnom zákonníku. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa pri posudzovaní odstúpenia od zmluvy správne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že pri aplikácii právnej úpravy odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka by podmienky spotrebiteľskej zmluvy ohľadom odstúpenia od zmluvy boli v neprospech spotrebiteľa.

Niet rozumného dôvodu na prijatie záveru, že na vadnosť právneho úkonu má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2015 odvolací súd uvádza, že argumentácia súdu prvého stupňa je zrejme z odôvodnenia jeho rozhodnutia, pričom sa netýka ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.04.2015. Preto túto odvolaciu námietku odvolací súd považoval za nedôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd rozhodol správne. Preto odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako aj súvisiaci výrok o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, táto

nepodala návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu náhrada trov konania nemohla byť priznaná. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.